

Pred rajem.

Kaj govorite, vi ljudje,
Da več se čuda ne gode?
Nocoj, nocoj! ah krasna noč,
Popisati mi ni je moč'.
Pred vrati rajskimi sem stal,
Med vrati sveti Peter, žal!
— Če ne takoj bi smuknil v raj,
Uživat srečo vekomaj —
In gleda sveti me vratar,
In reče zvesti mi ključar:
»Že zopet eden. Čudna noč!
Kaj pač iz svojih grešnih koč
Zemljani hodite sem gor
V duhov nebeških sveti zbor?
Znaš, ta pogumni tvoj obraz
Kreposti prave ni izraz.
In kakor berem ti v očeh,
Zaljubljen bil si v smrt in greh.
Le lepše živi kot doslej,
Pa pridi leto osorej!« —
»Oj bodi mil mi, bodi blag,
Ti Peter, svetih duš prvak!
Saj ne bi te nadlegoval,
Da nisem v svetem pismu bral

Besed, ki jih je Marko sam,
Učenec tvoj, zapisal nam.
Tako približno se glase:
»Gospod zre samo na srce.«
In to srce tak' slabo ni,
Kot pa se, Peter, tebi zdi;
Sovraži svet, ta grešni svet,
Ta čudni svet — ta smešni svet,
Ki zre pohujšanje povsod
V telesu, duhu in drugod . . .
Oj Peter, svetih duš prvak,
Le spusti me črez rajski prag!«
Nasmeh zamaje mu brado,
In reče mi svetnik: »Naj bo!
A predno vrata ti odprem,
Sprijazni se mi s svetom vsem!« —
Ozrem se z blaženih višav,
Zakličem spravni mu pozdrav:
»Odpuščam ti, krivični svet!«
— — — — —
In zdaj sem — oh! —
Na svetu spet!
Pa še recite mi, ljudje,
Da več se čuda ne gode!

Sigma.

Snežinke.

I.

»Ha, ha, to vem, da za menoj
Solze preлива vroče;
Ha, ha, to vem, brez mene ni
Živeti mu mogoče . . .«

Tako pred tovaršicami
Srce se tvoje baha;
Kot meni ti, se tebi jaz
Poredno smejem: Ha, ha . . .!

II.

Kakor led srce je tvoje,
Zmrznil bi na njem ti lehko;
Ali vem, kako pomoči,
Da bo spet gorko in mehko.

Žarko solnee — nov ljubimec —
Nanje posijati mora,
Raztopi ga, da mu v tebi
Komaj bo dovolj prostora.

III.

<p>Tam na kraju gozda mirno Sanjata drevesi, glej! Ki nad nama združevali Senco sta košatih vej.</p>	<p>Smreka je še zdaj zelena, Kakor bila je tačas; Samo lipa, samo lipa Izgubila svoj je kras . . .</p>
---	--

Tudi najini dve srci
Nista združeni kot prej.
Kdo, nestanovitna lipa,
Pa med nama je? Povej!

IV.

<p>To srce je moje čudno, Kot otrok za vse dovzetno, Kteri, kadar trga zvončke, Pomlad hvali ti prijetno.</p>	<p>Kadar zaduhti poletje, S srcem vsem se ga oklene, Dražji ni mu sad jesenski, Kakor zime mraz ledene.</p>
--	---

Ti si mi pomlad, poletje,
Ti si mi jesen in zima.
Ni li to srce otročje,
Da te vselej rado ima?

V.

<p>Res je lep tvoj novi ljubček, Izobražen je visoko; Ko te sreča, se odkrije In prikloni se globoko.</p>	<p>In potem se roko v roci Vodita naprej po cesti; Ti seve mu o ljubezni, On ti poje o nevesti . . .</p>
--	--

Oj ta sreča! Oj te nade!
Kaj če varale bi vaju?
Škoda, da smo v mrzli zimi,
Da v cvetočem nismo maju! . . .

VI.

<p>Le odplovi, kamor želja Silna ti veleva! — Radostne k slovesu pesmi Duša ti prepeva.</p>	<p>Res sijala včasih sreča V najini je družbi, Vendar z mirnim srcem tvoji Odpovem se službi!</p>
--	---

Sam gospod bom v svojem srcu! —
Le odplovi, kamor
Želja ti veleva silna,
Le odplovi, Amor!

Sigma.

